

Újpesti Evangélikus Híradó

ÚJPESTI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖRLEVELE 2014. DECEMBER

Adveti üzenőfal

*„Hozzád emelem Uram lelkemet,
Istenem benned bízom: ne szégyenüljek meg!”*

25. zsoltár

Gyors ez a világ! Közhely a gondolat, de igazságát senki sem vitatja.

A sebesség ott van a közutakon, az adatforgalomban, rohan az ember lelke a teljesítmény és a fogyasztás sztrádáján, és mielőbb meg akarunk érkezni valahová, hogy aztán rohanjunk tovább. Persze megállunk az időben szórakozni, enni, inni és beszélgetni, de ez is olyan rohanós megállás. Isten adventi üzenete nem a gyertyához kötött nagy szavak valóságát hirdeti: hit, szeretet, remény és öröm. Ezek túl nagy falatok a ma embere számára! Azt gondoljuk, mindent tudunk a szeretetről, de még egy órát sem tudunk csendben maradni, hogy a reménység hangjára figyeljünk. Gyülekezetünk adventi alkalmi lehetőséget nyújtanak arra, hogy megálljunk és meghalljuk az érkező isteni kegyelem hangját, amely talán int és figyelmeztet bennünket is: hova ez a nagy rohanás, Istent úgysem tudjuk utolérni! A rohanó világban Ő a mi lelkünket szeretné felemelni abba a távlatba, ahol sokkal jobban látszik az emberi rohanás céltalansága és az isteni maradandóság ereje! Ez a magasság Isten világossága, Krisztus békessége, a Lélek teremtése, nem a mi árucikkünk, hanem Isten ajándéka. Ezért legyen számunkra advent egy olyan időszak, amikor a kifutó idő világában újra tanuljuk a kérés fogalmazását, a megszólítás szavait: „Jöjj népek megváltója, így kér a föld lakója”. A könyörgő ember adventi reményében ott van az ígélet ereje: eljövök a föld lakójához, hogy élete és üdvössége lehessen.

Solymár Péter

Krisztushoz vezető lépések

*„és cselekedjétek (...) az igét, amellyel
szövetségre léptem veletek,
mikor kijöttetek Egyiptomból, és az én
lelkem köztetek marad.*

Ne féljétek!”

Aggeus 2;5

Minden lépésünknek valamilyen következménye van. Ezt tapasztaltam meg én is, mikor egy októberi napsütéses délután hazafelé indultam a munkából. Az egyik járdáról lelépve kifordult a bokám, elvesztettem az egyensúlyomat és elestem. Megpróbáltam feltápászkodni, összeszedni magam és a szatyraimat. Hátról jött valaki, és a másik oldalon is láttam egy járókelőt. Jobbról egy autó lassított, majd megállt, de senki nem segített. Éreztem, hogy baj van, hiszen nem tudok ráállni a jobb lábamra. De azonnal el is hessegettem a gondolatot, hogy máskor is volt már hasonló esetem. Néhány telefonszámért megeresztem, hátha hazavisz valaki, de senkit nem találtam elérhető közelségben. Pár sarok volt még hátra, hazabicegtem. Este a traumatológián kiderült, hogy eltört a lábközépcsontom.

Két hétre fekvőgipszet kaptam. Ez azt jelenti, hogy szó szerinti fekvés, lábat felpóckolva. Vagyis hirtelen, akaratom ellenére kivontam magam a forgalomból. Az otthoni háziasszonyi teendőket sem tudtam elvégezni. A fiam vállalta a napi mosogatást, valamint a mosást, a lányom a heti takarítást, a férjem a bevásárlást és az ápolást, a teljes kiszolgálást. (Aki volt már hasonló helyzetben, az pontosan tudja, milyen szerencsétlen ilyenkor az ember, még a legelemibb dolgokat sem tudja segítség

nélkül megtenni.) Az iskolai munkámat hét kolléga között osztották szét, hogy meglegyen a szakszerű helyettesítés.

Az ágyban fekvé volt időm gondolkodni. Először is nagyon sajnáltam magam. Másodszor az bántott, hogy gondot okozok a környezetemnek. Szerencsére senki nem láttam, hogy nagyon megterhelő lennék számára, mindenki a legtermészetesebb módon tüsténkedett körülöttem. Kerestem a választ az ilyenkor felmerülő kérdésekre. Miért tört ki a lábam, mikor nem is siettem? Miért ezen az oldalon mentem, ahol rengeteg az úthiba? (Mellesleg az egész Cserba Elemér út olyan, mint egy „pecsvörkös” kézimunka: ennél több aszfaltos betapasztás, foltozás már nem is lehetne rajta.) Miért nem vettem észre azt a bemélyedést az úttest szélén? Miért nem busszal mentem haza, ahogy általában szoktam? Nem volt válasz.

De arra volt lehetőségem, hogy nézzek szét magam körül, és mérjem föl, hogy mennyien szeretnek. A család mindent megtett értem. Hétféveken még csülkös bablevest és gulyást is főztek úgy, hogy az ágyból soroltam a hozzávalókat. A lelki támogatás sem maradt el. Nagyon nyugós és elesett voltam, félttem, hogy bicegős maradok. Szinte nem volt olyan nap, hogy ne keresett volna valaki személyesen vagy telefonon. Munkahelyi, utcabéli és gyülekezeti barátnőkkel folytattam hosszas beszélgetéseket. A lelkész úr is meglátogatott. A tanítványaim képeslapot és levelet küldtek, megnyugtattak, hogy minden rendben van, jól viselkednek, és a helyettes tanárok dicsérik őket. Számtalan helyről éreztem a szeretet kiáradását.

Most, hogy levették a gipszet, gyógytornára járok egy kedves, empatikus, türelmes emberhez. Minden gyakorlat fáj, de megértette velem, hogy ez a gyógyulás jele. Nem rég még csak járókerettel bicegtem, vagy tolókosiban ültem, de most már járok.

Advent van. Több időm van készülni, mint máskor. Jézus közeledik felénk, de én is elindulok, hogy megtegyem fájó lépéseimet őfelé. Most látom igazán, hogy mennyire szerencsés vagyok. Gyönyörúséges lesz az idei találkozás.

Juhászné Szabó Erzsébet

Köszönettel tartozunk

Olyan embereknek, akiket nem is ismerünk. Igaz, hogy nem önzetlenül dolgoztak

nekünk, hanem fizetségért, de megdolgoztak érte, sőt, jól és szépen dolgoztak. Lehet, hogy mások ugyanennyiért nem végeztek volna ilyen minőségű munkát. Pedig ilyen válságos időben járhattunk volna rosszabbul is.

De nem, nekünk szerencsénk volt a kiválasztással és az eredménnyel. Mármint, hogy kit sikerült találnunk a feladatra, és hogy mit kaptunk a pénzünkért cserébe. Kiss Attilát és Katona Ervint ismerjük, mert ők ültek le velünk a lelkészi hivatalban megbeszélni a részleteket. De Attila mellett ott fönt a tetőn dolgozott a Joco, a Laci meg talán egy Gyurka is. És lehet, hogy volt egy „te gyerek” is. „Hozz már hatvanas szögeket!” Őket nem ismerjük. Pedig ők építettek most új tetőt a parókia fölé. A köszönet tehát elsősorban az övék. De ott áll mellettük az építész, Kemény Ákos, aki tervezett, számolt, rajzolt és ellenőrzött. Tudtuk már a legelején, hogy a 3,8 millió forint nem lesz elég, mert valami úgymint közbejön, lesz, amit nem láthatunk előre. Lett.

Október elsejétől, amikor a munkák megkezdésének eltéveszthetetlen jeleként megjelent egy mobilvéccé az udvarban, október végéig, a törmelék elszállításáig a költségek végül 4,6 millióig kúsztak. Én őszintén megijedtem, de a lelkészünk higgadtan elémtolta a számoszlopokat. Ki tudjuk fizetni, sőt marad is. No, persze, kell egy jól átgondolt és leegyeztetett fizetési ütemterv és egy segítőkész egyházmegye, aki hajlandó volt félmillió forint áthidaló kölcsönt adni. Hálásan köszönjük! Hasonlóképpen

köszönjük már előre a jövő évi önkormányzati juttatást is, amiből a tavasszal esedékes részletet fogjuk finanszírozni.

Amellett, hogy nem lehetett könnyű elviselni az építkezéssel járó felfordulást lelkészünknek és családjának, lelkészünk a nem éppen lelkipásztori feladatok közül, úgymint pénzügyek, adminisztráció, műszaki problémák, fölöttébb sokat volt kénytelen magára vállalni.

Hány embernek jár még köszönet, akit nem is említettem? Bizonyára sokan vannak. Remélem, mind egy kicsit magáénak érzi az új tetőt a parókián.

De bármennyit köszöngethetek, akit a hála leginkább megillet, nem is ember.

Pintér Zsolt

Gyülekezetünk első látásra

Az élet csupa újrakezdés. Ha bezárul egy ajtó, kinyílik egy új. A mi esetünkben is így volt ez. Férjhez mentem, és önálló életünk második nagy lépéseként új lakásba költöztünk.

El kellett búcsúzni a helytől, ahol felnőttem, az óvodától, az iskolától, a parkoktól és a megszokott templomtól is, melynek minden szögletét ismertük.

Ha az ember nem tudja, hogyan tovább, merre menjen, odafentről mindig érkezik segítség. Az erkélyünkről jól látni ugyanis az újpesti templom tornyát. A sok embernek otthont adó „panelrengeteg”-ben apró kis térre hullnak előtte a falevelek. És nemcsak kint, de bent is ilyen nyugalom szállja meg az embert. Ha egy szóban kellene összefoglalnom a képet, azt mondanám: őszinte. Őszinte és hiteles, ahogy a fehér

falakat színekkel Péter beszéde tölti meg, az istentisztelet végén mindenkihez van pár kedves szava, és megtalálja a módszert, hogy megszólítson mindenkit.

Az újpesti templom kapuja a mi kinyíló új ajtónk.

Bakos-Kelemen Csilla

A dobókocka

Egyik hittanórán dobókockára volt szükségem, de elfelejtettem magammal vinni. Esett az eső. Ha hazabicikliznék a dobókockáért, bőrig ázva érnék vissza. A mappámban találtam kartonpapírt, olló is volt nálam, hát kivágtam egy kockára valót. Miközben készítettem, azon gondolkodtam,

hogyan fogom összeragasztani. Hátha a portán van ragasztó. Vagy az egyik gyereknél. Szorít az idő. Istenem, te biztos kitalálsz valamit. De mit, mit? Körülnéztem a teremben, ahol semmilyen felszerelés nem szokott lenni. A tábla előtti tartóban egy picike stiftes ragasztó feküdt. Valaki ott felejtette, vagy nem volt már rá szüksége? Annyi volt csak benne, amennyi nekem kellett. Két perccel csengetés előtt kész volt a kocka.

Micsoda apróság! És Istennek mégis gondja volt rá! „Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál s a test a ruházatnál?... A ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.” -mondja nekünk Jézus ma is. Testi és lelki szükségleteinket bízzuk bátran őrá, meg fogja találni a módját, hogy segítsen.

Családunk egyik adventi elhatározása, hogy átnézzük a holmijainkat: mire van szükségünk és mit adhatnánk oda másnak. Így bekapcsolódhatunk Isten gondviselő tervébe.

Farkas Enikő

(káposztásmegyeri missziói munkatárs, hitoktató. +36 20 775 2382,
petroleum82@gmail.com)

**Az adventi időben szeretném újra figyelmükbe ajánlani az ünnep-kör
alkalmait:**

December 13-án 17 órakor Bemutató műsor a Főtéri színpadon

December 14-én 10 órakor Advent 3. vasárnapján Istentisztelet Újpesten

18 órakor Új Találkozás - tematikus ifjúsági Istentisztelet

December 17-én este 18 órakor Advent esti áhítat

December 20-án 17 órakor Karácsonyi Koncert - az Újpesti Evangélikus Énekkar és a zenekedvelők előadása

December 21-én 9 órakor Gyermek karácsonya Káposztásmegyeren a Megyeri Klubba

10 órakor Gyermek Karácsonya az Újpesti Evangélikus Templomban

16.30-kor Tipegők Istentisztelete

December 24-én 16 órakor Szenteste Liturgiája

December 25-én 10 órakor Karácsonyi Istentisztelet

December 26-án 10 órakor Karácsonyi Istentisztelet

December 28-án 10 órakor Istentisztelet Újpesten

December 31-én 18 órakor Óév Liturgiája Újpesten

Helyszínek:

Újpesti Evangélikus Templom, Lebstück M. u. 36.

Káposztásmegyer: Tóth Aladár u. 2.

Megyeri Klub: Megyeri u. 207/D

Mindenkit szeretettel várunk, Erős vár a mi Istenünk

Szívesen látogatunk betegeket, úrvacsorai liturgiával járulunk mindazokhoz, akik nem tudnak a templomi szertartáson részt venni. Kérjük mindazokat, akik gyermeküket keresztelni szeretnék, vagy házasság kötésre készülnek, a lelkeszi hivatalban jelentkezzenek. Lelkipásztori beszélgetésre, magángyónásra is van lehetőség.

Aki nem rendezte még az egyházfenntartó járulék befizetését, azt kérjük a: **11704007 – 20183107** –es számlaszámon átutalással tegye meg!

Időpont-egyeztetés a **06208244138**-as telefonszámon, az ujpestipap@gmail.com email címen lehetséges.

Internet: <http://ujpest.lutheran.hu/>; facebook.com/ujpesti.evangelikus.gyulekezet

Gyülekezetünk minden tagjának áldott, békés, boldog karácsonyt kívánunk!

ÚJPESTI EVANGÉLIKUS HÍRADÓ

Kiadja az Újpesti Evangélikus Egyházközség

Bp., 1043 Lebstück M. út 36-38.

Szerkesztő: Solymár Péter Tamás